SKANDINAVIENS STJERNE

[illegible] SEPTEMBER [illegible] [illegible]

Udvandrerskibet.

Vore Hustruer og vore Mødre i den evige Plan

Præsident J. Reuben Clark jr.

(Fortsat)

at i vor Tid har Herren fortalt os, naar der tales om timelige Ting og aandelige Ting for at sammenligne, at for Herren er alle Ting aandelige (P. B. 29: 34). Ifølge Rækkefølgen af den bibelske Beretning plantede Herren, efter at han havde dannet Mennesket af Jordens Støv, en Have »I Østen, i Eden«, saa lod han Plantelivet vokse »op af Jorden« med »levende Sjæle«. I Eden plantede Gud ogsaa to skæbnesvangre Træer, Livets Træ og Træet til Kundskab paa godt og ondt, og om hvilket Gud gav Adam særlige Befalinger. Han lod en Flod flyde ud af Eden for at vande Haven (Moses 3: 15 — Abraham 5: 11 — 1. Mosebog 2: 8). Videre siger Herren: »Og jeg, den Herre Gud, tog Mennesket og satte ham i Edens Have til at dyrke og bevare den.«

Derefter siger Beretningen: »Og af Jorden havde jeg, Herren, gjort alle Markens Dyr og alle Himmelens Fugle og befalede, at de skulde komme til Adam for at se, hvad han vilde kalde dem. Og de var alle levende Sjæle, for jeg, Gud, blæste Livsaanden i dem og bød, at hvad Adam kaldte hvert levende Dyr, det skulde være dets Navn . . . men der fandtes ingen Hjælper for Adam« (Moses 3: 19—20 og Abraham 5: 20 — 1. Mosebog 2: 19).

Saaledes spillede Adam en vis Rolle i den timelige Skabelse. Den er ikke nærmere paapeget i den bibelske Beretning med Undtagelse af, at han gav Dyrene Navn. Af dette kan vi imidlertid forstaa, at han i det mindste foretog en Slags Optælling og oversaa Skabelsen, maaske for at være sikker paa, at hver eneste af de store Dyrefamilier var repræsenteret med Typer, som var i Stand til at være Stamfædre, fra hvilke der kunde udvikles forskellige Typer og Arter, som nu findes, paa samme Maade og ved de samme naturlige Processer som de forskellige Racer og Folk paa Jorden, som

ogsaa stammer fra fælles Stamfædre, Adam og Eva. Saaledes kan Adams Tjeneste ifølge Bibelen have afgjort, naar Skabelsen var fuldstændig. Men dette Punkt er ikke vigtigt for vort Emne i Dag.

Hvilke Processer var der i Skabelsen? Hvordan blev de til? Paulus erklærede til Hebræerne: »*Ved Tro fatte vi, at Verden er blevet skabt ved Guds Ord.*« (Hebr. 11: 3). Tro som »*Fortrøstning til det, som haabes, en Overbevisning om Ting, som ikke ses*«. (Hebr. 11: 1).

Orson Pratt har sagt: »Og lige som Troen er Bevægkraften til alle Handlinger i timelige Ting, saaledes er den det ogsaa i alle aandelige Anliggender«. Heraf forstaar vi, at det Kraftprincip, som eksisterede hos Gud, og ved hvilket Verdenerne blev dannet, var Tro. Hvis det ikke havde været for Troens Princip, vilde Verden aldrig have været dannet, ej heller vilde Menneskene have været dannet af Støv. Ved hvilken Medvirken blev denne Tro anvendt? Vi har allerede citeret de Skriftsteder, som erklærer, at den enbaarne Søn udførte Arbejdet med Hjælp fra andre, som handlede under Faderens Myndighed og Befaling. Hvad var denne Myndighed? Brigham Young sagde:

»Hvis nogen ønsker at vide, hvad Guds Søns Præstedømme er, saa er det den Lov, hvorved Verdener er, var og vil vedblive at være i Evighedernes Evigheder. Det er det System, som bringer Verdener i Eksistens og befolker dem og giver dem deres Omdrejninger, deres Dage, deres Uger, Maaneder og Aar, deres Tider og Aarstider, og ved hvilken de rulles op som en Bogrulle, saa at sige gaar ind til en højere Eksistens«.

Profeten Joseph Smith har fortalt os:

»Præstedømmet er et evigt Princip og eksisterende hos Gud fra Evighed og fortsætter til Evighed, uden Dages Begyndelse eller Aars Ende. Kristus er den store Højpræst, derefter Adam, og Adam fik sit Præstedømme i Skabelsen for Verden blev dannet.«

Og til dette Punkt i Verdensfremgangens evige Kurs, som fortalt i de hellige Skrifter, havde Præstedømmet udført al

den Tjeneste, som var ydet, alt baade i den aandelige og timelige Skabelse var blevet udført af den store Højpræst, og Adam som staar næst efter ham, og andres Hjælp. Plantelivet blev skabt paa en saadan Maade, at Planterne ved visse Love kunde forplante sig hver af sin Slags. Dyrelivet var blevet skabt Han- og Hunkøn, for at de kunde frembringe hver sin Slags. Videre følgende Begivenhedernes bibelske Orden, er det fortalt før Optegnelserne blev lavet, at Adam blev givet et Legeme af Jordens Støv. Gud sagde til ham (og det kan have været til alle de forsamlede Hærskarer): »*Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld Jorden*« (1. Mos. 1: 28). Paa denne Befalings Opfyldelse, som blev givet her, hvilede hele Planen fra det store Raad i Himmelen, fordi de, som holdt deres første Prøvestand, maatte have en Anledning til at komme til Jorden og faa dødelige Legemer for at de kunde prøves i den anden Prøvestand. »*For at se, om de vil gøre hvad som helst, som Herren deres Gud befaler dem . . . Og de, som holder deres anden Prøvestand, skal krones med Herlighed evindelig.*« (Abr. 3: 25—26).

Selve Skabelsens Hensigt var at tilvejebringe dødelige Legemer og et Jordelivs Erfaringer for de ventende Aander.

Adam maatte vel, medens han endnu var i fortroligt Samvær med Herren, huske i hvert Fald en Del af alt det, han vidste, før han blev skabt af Jordens Støv, og hvis han gjorde det, maatte han vel ogsaa huske den evige Sandhed om Moderskabet, som Eliza R. Snow skildrer saa skønt i sin smukke Salme:

Har jeg ikkun hist en Fader,
hør Fornufts og Sandheds Svar.
Sig, hvad jeg vil evig kende,
der jeg og en Moder har.

Til Trods for Præstedømmets vældige Kræfter, som han var i Besiddelse af, kunde Adam ikke selv frembringe jordiske Tabernakler for Aanderne, som ivrigt ventede paa at komme ind i sin anden Prøvestand, saa at de, som Herrens Plan gik ud paa, kunde faa Lejlighed til at blive prøvet og ved at udholde alt blive kronet med Herlighed evindeligen.

I denne evige Lov maa der ikke alene være en Far, men ogsaa en Mor. »*Og jeg, Gud*«, siger Faderen, »*skabte Mennesket i mit Billede, i min Enbaarnes Billede skabte jeg ham, Mand og Kvinde skabe jeg dem*« (Kost. P. Mos. 1: 27). For at udføre alt dette var det absolut nødvendigt, at Præstedømmet, mægtigt som det var, maatte have Hjælp. Adam maatte have en Hjælper. Vi vil huske, at Herren efter at han havde anlagt Edens Have sagde: »*Og jeg, den Herre Gud, tog Mennesket og satte ham i Edens Have for at dyrke og bevare den*« (K. P. Moses 3: 15 — Abraham 5: 11 — 1. Moses 2: 15). Derefter forklarede Herren Adam og gav ham Befalinger angaaende Livets Træ og Træet til Kundskab om godt og ondt. Efter at den Herre Gud havde sat Adam i Haven, talte han saaledes: »*Og jeg, den Herre Gud, sagde til min Enbaarne: det er ikke godt for Mennesket at være alene; derfor vil jeg gøre ham en Medhjælper* (Moses 3: 18 — Abraham 5: 14 den K. P. og 1. Moses: 2:18). Man kan godt tro, at en Længsel eller et uudtalt Ønske hos Adam alene i Edens Herlighed og Pragt blev bragt til Udtryk for den elskede Fader. Thi Adam, som fremdeles var i Forbindelse med en himmelske Fader, havde sikkert ikke glemt, at han havde en Mor i Himmelen, og at han, som vi lige har paapeget, stadig havde Erindring om den store Plan fremsat ved Raadet i Himmelen, som gik ud paa, at alle Fornuftsvæsener, som der var forsamlet, skulde faa Lejlighed til at komme paa Jorden, faa Legemer, og hvis de ønskede det, holde sin anden Prøvestand. Med alt dette i Tankerne maatte Adam have fattet det store Ansvar, som paahvilede ham, han maa ogsaa have vidst, hvilken Rolle han skulde spille (for vi maa huske, at han var endnu ikke udelukket fra Faderen), og han vidste ogsaa, at Eva maatte synde. Han maatte have Sæd, han maatte kende ondt fra godt og maatte smage Glæden ved Genløsningen og det evige Liv, som Gud giver til alle de lydige. Trods sit Præstedømme kunde Adam ikke alene udføre dette, han maatte have en Hjælper. Adam vandrede alene i den skønne Edens Have, som han passede og plejede — Edens Have med sine statelige Træer, yndige

Blomster med vidunderlig Duft, dens Græsplæner, dens mægtige Aller og stille Floder, dens forskellige og rigt prydede Fugle og yndige Dyr, alt i Fred, for endnu var der ikke Synd i Verden. Gennem al denne Pragt vandrede Adam alene, nedtrykt, uden Selskab, for han var den eneste af sin Slags i Verden, han kunde ikke dele sit Liv med nogen. Hans Mission kunde umuligt opfyldes, med mindre Faderen gav ham en Hjælper. Derfor ifølge det Løfte, som Herren havde givet om, at Jorden skulde opfyldes og Mennesket formere sig, og siden det ikke var godt for Mennesket at være alene, vilde Gud saa gøre en Hjælper for ham. Efter hans Iagttagelser, ifølge Beretningen om Skabelsen, af Dyreriget, af Jorden, blev der ikke fundet en Hjælper for Adam, og Faderen skabte da og føre til Adam hans Hustru Eva.

Da raabte Adam: »*Jeg ved, det er Ben af mine Ben og Kød af mit Kød, hun skal kaldes Mandinde, fordi hun blev taget af Manden* (Moses 3: 23). Forherliget ved Glæden over denne store Velsignelse, som var kommet til ham, kundgjorde Adam den store Ægteskabslov, Foreningen af Mand og Hustru, knyttet sammen med Præstedømmets Magt for Tid og al Evighed. *Derfor skal en Mand forlade sin Far og sin Mor og blive hos sin Hustru, og de to skal være et Kød*« (Den K. P. Moses 3: 24 — Abraham 5: 18 — 1. Mosebog 2: 24).

Saaledes kom Eva, en Hjælper for Adams Præstedømmes Mission. Eva, det sidst skabte Væsen i Verdens Skabelse, uden hvem hele Verdens Skabelse og alt, som var i Verden, vilde have været forgæves og Guds Hensigter vilde have været gjort til intet. Da Adam tog imod hende, var det i hendes Renhed, straalende og guddommelig smuk, og han førte hende ind i Haven, som han havde passet og plejet til hende, ind i det Bryllupshjem, han havde bygget, ind i Haven, som fra den Tid har været et Symbol paa Himmelen paa Jorden, for at de der sammen skulde begynde deres jordiske Liv, som til Slut vilde bringe Frelse og Ophøjelse til de utallige Aander, som ventede paa de jordiske Tabernakler, som disse to skulde gøre det muligt for dem at komme i Besiddelse af.

(Fortsættes).

Dette viste os Jødernes forskellige Følelser i Dag, og vi ser, at Nephis Profeti er blevet opfyldt. Men hvad nu med Jødernes Tilbagevenden til Palæstina? Vi finder en meget vigtig fra Herren optegnet i Lukas Kapitel 21, fra 20.—25 Vers:

»Men naar I ser Jerusalem omringet af Krigshære, da forstaar, at dens Ødelæggelse er kommet nær. Da skulle de som er i Judæa fly til Bjergene, og de som er midt i Staden, skulle vige bort derfra, og de som er paa Landet, skulle ikke gaa ind i den.«

Jeg vil tillade mig at standse lidt her. Det var en meget mærkelig Ting, at Herren fortæller Folket i Jerusalem, at naar de ser Byen omringet af Hære, saa skulde de flygte. Men Frelseren mente nøjagtig, hvad han sagde. Da Titus kom og belejrede Jerusalem, trak han sig pludselig tilbage igen. Det var Signalet til alle, som huskede Herrens Ord, og de flygtede, som han havde befalet. Derefter kom Titus tilbage og fortsatte Belejringen, og det var maaske den værste Belejring, som Verden nogensinde har set. Herren siger videre:

»Thi disse er Hævnens Dage, da alt, hvad skrevet er, skal opfyldes. Men ve de frugtsommelige og de, som give die i disse Dage; thi der skal være stor Nød paa Jorden og Vrede over dette Folk. Og de skulde falde for Sværdets Ord, og føres fangne til alle Hedningerne; og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningerne, indtil Hedningernes Tider fuldkommes.«

Paa den Tid vil Folkets Fjender blive ødelagte. Kristus vil vise sig for Jøderne og vise dem sine Hænder og Fødder, og da vil de akceptere ham som deres Messias. Da, som Zakarias har forudsagt, vil hver Familie klage, og de vil græde og jamre, at de forskød deres Konge. Efter disse Dage vil der komme Fred, og Israel vil komme tilbage til sit eget. Zakarias siger følgende:

En vidunderlig Dag.

»*Saa siger den Gud Herren: Se, jeg henter Israelitterne fra Folket, til hvilke de vandrede hen, og samler dem alle Vegne fra og bringer dem til deres Land. Jeg gør dem til et Folk*

i Landet paa Israels Bjerge, og de skal alle have en og samme Konge og ikke mere være 2 Folk eller delt i 2 Riger. De skal ikke mere gøre sig urene ved deres Afgudsbilleder og væmmelige Guder eller alle deres Overtrædelser, og jeg vil frelse dem fra alt deres Forfald, hvormed de har forsyndet sig, og rense dem, og de skal være mit Folk, og jeg vil være deres Gud ... Jeg slutter en Fredspagt med dem, en evig Pagtt skal det være, og jeg gør dem mangfoldige og sætter min Helligdom i deres Midte evindelig. Min Bolig skal være over dem, jeg vil være deres Gud, og de skal være mit Folk. Og Folkene skal kende, at jeg er Herren, som helliger Israel, naar min Helligdom bliver i deres Midte evindeligen« (Ezek. 37: 21—23 og 26—28).

Dette vil blive en vidunderlig Dag, lad os bede, at den snart maa komme. Maa Herren velsigne Jer i Jesu Kristi Navn, Amen.

KAPITEL 4

Den forudsagte Dom.

(Bemærkninger ved Joseph Fielding Smith i Barratt Hall, den 4. November 1942).

I Aften vil jeg optage nogle Faser af Genoprettelsen. Først Nødvendigheden af at prædike Evangeliet før Dommene udgydes over Jorden, og derefter betragte nogle forudsagte Domme, som de er givet os gennem Aabenbaring fra Herren. Da Frel eren mødtes med sine Apostle før Korsfæstelsen, fremkom de med mange Spørgsmaal om hans andet Komme og Ødelæggelsen af Jerusalem. Efter at have forklaret for dem, at Jerusalem vilde blive ødelagt, Templet revet ned, saa ikke en Sten stod tilbage, siger Han til dem: »*Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden eller de ugudeliges Ødelæggelse komme«* (D. k. P. Side 78).

En af de forrige Profeter fastslog, at Herren gjorde ikke noget, uden han aabenbarede sin Vilje gennem sine Tjenere,

Profeterne. Det vil ikke være rimeligt af Herren eller i Overensstemmelse med hans Orden at bringe Ødelæggelse over Folk paa Jorden uden at advare dem derom først. Denne Advarsel faar de gennem Jesu Kristi Evangelium. Dersom Menneskene paa Jorden havde lyttet til Kirkens Ældsters Vidnesbyrd, vilde disse frygtelige Kalamiteter ikke være paa Jorden i Dag.

I Indledningen til Pagtens Bog finder vi en Proklamation givet af Herren, først til Kirken og derefter til Verden. Han siger:

Hører I, min Kirkes Folk, siger hans Røst, som bor i det Høje, og hvis Øjne er over alle Mennesker; ja, sandelig siger jeg, hører I, Folk langt borte, og I, som er paa Øerne i Havet, lytter tilsammen. Thi sandelig, Herrens Røst lyder til alle Mennesker, og ingen skal kunne undfly, og der er intet Øje, som jo skal se, ej heller noget Øre, som jo skal høre, ej heller Hjerte, som jo skal gennemtrænges. Og de ulydige skulde vorde gennemstungne af megen Sorg; thi deres onde Gerninger skulde udtales ovenpaa Husene, deres hemmelige Gerninger skulle aabenbares. Og en Advarsels Røst skal lyde til alle Folk ved mine Disciples Mund, som jeg har udvalgt i disse sidste Dage« P. B. 1: 1—4.

Verdens Dom.

Ved Forkastelse af Israels Ælsters Vidnesbyrd er der kommet Fordømmelse over Verden. I P. B. 84: 74—75 siger Herren:

»*Sandelig, sandelig siger jeg eder, de, der ikke tro paa eders Ord og ikke bliver døbte i Vand i mit Navn til deres Synders Forladelse paa det, de maa faa den Helligaand, skulde fordømmes og ikke komme i min Faders Rige, hvor min Fader og jeg er. Og denne Aabenbaring og dette Bud til eder er i Kraft fra selve denne Stund over al Verden; og Evangeliet er for alle, som ikke har annammet det.*«

I Kap. 88: 80—82 finder vi følgende:

»At I kunde være forberedte i alle Ting, naar jeg igen vil sende eder for at hædre det Kald, hvortil jeg har kaldet eder, og den Mission, jeg har betroet eder. Ser, jeg sendte eder ud for at give eders Vidnesbyrd og advare Folket, og det tilkommer enhver, der er blevet advaret, at advare sin Næste. Derfor er de uden Undskyldning, og deres Synder hvile paa deres egne Hoveder«.

Ansvarligheden stadfæstet.

Derfor, Herren har ikke alene sendt sine Budbringere ud for at prædike Evangeliet, men han har stadfæstet det Ansvar paa hver eneste Sjæl, som hører dette Vidnesbyrd, ikke alene at tro det og modtaget det, men at bringe Budskabet videre og advare sin Næste. Det vilde ikke tage lang Tid, dersom Verdens Folk vilde gøre dette for hver Sjæl paa Jordens Overflade, saa at de kunde høre Evangeliets Budskab. Naar de afslaar at høre Evangeliet og afslaar at bringe det videre til deres Næste, staar de fordømte for Guds Dommersæde, i Overensstemmelse med det jeg har læst for eder. Herren siger i det samme Kapitel Vers 73:

»Se, jeg vil paaskynde mit Arbejde i sin tilbørlige Tid«.

I en anden Aabenbaring læser vi:

»Thi siger Herren: Jeg vil udføre min Gerning hasteligen i Retfærdighed; thi de Dage skal komme, da jeg vil udsende Dom til Sejr«. P. B. 52 : 11.

Maaske har jeg en fejl Idè, og maaske andre har en fejl Idè med Hensyn til at prædike Evangeliet. Herren har sagt at det skulde fortælles til hver Skabning. I de Skriftsteder, som jeg allerede har læst for Jer, siger Herren at dette Evangelium skulde igen blive prædiket i hele Verden som et Vidnesbyrd. Hvordan er dette Evangelium blevet prædiket?

Hvem har Ret til at drikke?

For nogen Tid siden i et Tog mellem Washington og Chicago sad en Gruppe Forretningsmænd og diskuterede Unyttigheden af Lovrestriktioner med Hensyn til at drikke berusende Drikke. »Mænd har lige saa megen Ret til at drikke som til at spise«, sagde en Herre. »Det er Dumhed«, fortsatte en anden, »at foreslaa Love, som ulovliggør Likørhandelen, naar Forbudet alligevel forbyder den. Mænd drikker alligevel til Trods for Lovens Hensigt, at baandlægge Salget af Drikkevarer. At forsøge at regulere Drikkeriet er taabeligt. Det er Mandens personlige Frihed og Vilje, hvorvidt han vil drikke eller ikke«.

Ved dette Punkt i Diskussionen blev de afbrudt af en Passager, som fremkom med følgende Spørgsmaal: »Mener De, mine Herrer, at Fyrbøderen og Føreren af dette Tog skulde have den samme Frihed til at nyde berusende Drikke?« Det enstemmige Svar var et forarget »Nej, selvfølgelig ikke«. Herren stillede et andet Spørgsmaal: »Hvorfor skal de to Mænd dog ikke have samme Ret?« Svaret kom omgaaende: »Loven tillader ikke disse Mænd at drikke. De kunde jo bringe de Menneskers Liv i Fare i de Tog, de fører«. Han spurgte igen: »Hvor mange Førere er der mon i U. S. A.?« »Omkring 60,000«, lod Svaret. »De tager nu fejl, for ved Siden af de 60,000 Togførere er der 35,000,000 indregistrerede Automobilførere, som uden Ledelse af Spor og Signaler farer gennem de offentlige Veje. Vilde det ikke være nødvendigt, at disse Autoførere skulde være sobre saavel som Togførerne?« Igen maatte Svaret blive til Fordel for Forbudsloven. »Godt, hvem har saa Ret til at drikke? Dersom de 35,000,000 ikke har Ret til at udsætte den offentlige Trafik for Fare, hvad saa med Fodgængerne? Af de 39,800 frygtelige Automobilulykker gennem Aaret 1937 var en meget stor Del foraarsaget af drukne Fodgængere, som gik ud lige foran en Bil i Fart. De satte ikke alene deres eget, men ogsaa Føreren og de Mennesker i Automobilets Liv paa Spil. Ingen Person har Ret til at sætte sin Fornuft paa Spil eller at

svække sin gode Dømmekraft ved Brugen af berusende Drikke og derigennem sætte andres Liv i Fare«.

Ingen Person har Ret til at gøre lige hvad han ønsker, for han har ikke personlig Frihed til at skade en andens Velfærd, Ære eller Liv.

Hvem har Ret til at drikke? Har jeg som Fader eller Du som Moder Ret til at drikke berusende Drikke, bruge Cocain o. s. v.? Videnskaben fortæller mig, at mit Afkom vil lide derunder, baade mentalt og fysisk. Ingen Fader har Ret til at komme hjem ondskabsfuld, vrøvlet og tarvelig overfor Hustru og Børn paa Grund af Drukkenskab. Ingen Moder har Ret til at bringe Skam og Misvækst over sit Afkom paa Grund af Drik. Ingen Søn eller Datter har Ret til at bringe Sorg og Skam over respektable Forældre paa Grund af Drik. Ingen Nation har Ret til at forringe sin moralske Standard og Levevis paa Grund af Drik.

Hvem har Ret? — Ingen!

Menneskene tager sig selv den Ret.

September:

Jeg ønsker at vide:

SPØRGSMAAL:

Har Kirken nogensinde givet Instruktioner om, at Nadveren skulde gives *først* til dem, der administrerer den, og dernæst til den højeste Embedsmand i Kirken, hvorefter den omdeles til alle?

SVAR:

Kirken har aldrig givet Instruktioner om at give Nadveren først til de, der administrerer dem. Derimod er det Kirkens Orden at give Nadveren først til den, der præsiderer og derefter til alle de øvrige Medlemmer. Sædvanligvis faar de der administrerer først Nadveren, naar Diakonerne vender tilbage til Nadverbordet.

De forenede Staters Præsident Harry Trumann sendte Telegram til Utahs 100-Aars Jubilæum den 24. Juli 1947

Præsidentens Budskab oplæstes af Guvernør Herbert B. Maw ved Indvielseshøjtideligheden af det store Monument »This is the Place«. Telegrammet lød:

»En af Unionens største Stater grundlagdes for hundrede Aar siden, da Brigham Young saa ud over Dalen med den store Saltsø og udtalte sin profetiske Deklaration »Dette er Stedet«.

Denne minderige Dag, da »de sidste Dages Helliges« Fortrop for første Gang saa det lovede Land, var deres 1400 eng. Mil Vandring over den vestlige Del af Landet tilbagelagt, hvilket altid skal staa som en af de største Folkevandringer i Amerikas Historie.

Brigham Youngs Mod, Klogskab, Skarpsind og religiøse Henrevethed og Iver inspirede hans Ledsagere til at udholde Hunger og Tørst, Sygdomme og udtallige Lidelser under den lange March gennem øde og ugæstfrie Sletter.

Men den djerve, tapre Skare sejrede. Sammen med dem forenedes senere Hovedstyrken af de Hellige. Gennem deres Arbejde opfyldtes Skrifternes Profetier, »Og Ørknen blomstrede som en Rose«.

Nu 100 Aar senere, indtager Utah stolt sin Plads blandt sine Søsterstater. Utahs rige Jordbrug, Industri, Forretningsvirksomhed, Pionerarbejde i socialt Henseende, Iver og Flid, disse tapre, kloge, vise Mænd og Kvinder har givet Staten en Prestige, som ingen anden Stat har overtruffet.

Det bereder mig en stor Glæde at sende mine hjerteligste Lykønskninger og varmeste personlige Hilsener til alle, som deltager i dette enestaaende Jubilæum«.

-

Valsproget for 1947—48.

Dersom du holder mine Befalinger og bliver bestandig indtil Enden, skal du faa det evige Liv.

Det tynder ud i Rækkerne

67 Sidste Dages Hellige har siden Krigens Afslutning forladt Danmark og er draget til Amerika, hovedsagelig til Salt Lake City og Byer i Utah.

EMIGRERET FRA KØBENHAVN:

Den 1. Sept. 1946 rejste Ester Helene Leth til New York.

Den 6. Aug. 1946 rejste Johanne J. Klitgaard til Brigham City, Utah.

Den 23. Aug. 1946 rejste William Ørum Pedersen, Ida Margrethe Ørum Pedersen, Ellinor Lillian Helen Hansen, alle til Salt Lake City, Utah.

Den 9. Dec. 1946 rejste Kai Folger Hilmer Jørgensen, Kamma Lilly Jørgensen, Birtha Evelyn Jørgensen, Henning Bertel Jørgensen, Solveig Birgitte Jørgensen, Ella Clara Jørgensen, Brian Kai Jørgensen, alle til Salt Lake City, Utah.

Den 3. Jan. 1947 rejste Poul Erik Nielsen, Lilly Alice Nielsen, Jan Arne Nielsen, alle 3 til Provo, Utah.

Den 3. Jan. 1947 rejste Dann Lauridsen, Ruth Eyvi Grethe Hansen Lauridsen, begge til Salt Lake City.

Den 6. Marts 1947 rejste Albanus Orson Hyrum Jens Brinck West, Martha Krista West, Børge Ernst Ole Strømberg West til Salt Lake City.

Den 2. April 1947 rejste Johanne Margrethe Thomsen til Salt Lake City.

Den 6. Juni 1947 rejste Carlo Hilmer Leth til Colorado.

Den 6. Juni 1947 rejste Jørgen Hyllested Jonassen til Salt Lake City.

Den 20. Juni 1947 rejste Johan Figat Hertzsprung Breum, Anny Olivia Krebs Breum, begge til Ogden, Utah.

Den 30. Aug. 1947 rejste Emilie Leth til Colorado.

EMIGRERET FRA AALBORG:

Den 11. April 1947 rejste Axel Mathiesen, Edith Godine Mathiesen, Ib Ronald Mathiesen, Lone Birgit Mathiesen, Steen Edgar Mathiesen, alle 5 til Salt Lake City, Utah.

Den 9. Maj 1947 rejste Lars Andreas Fristrup Andersen, Martha Johanne Elisabeth Fristrup Andersen, Gert Fristrup Andersen, Bjarne Fristrup Andersen, alle til Salt Lake City, Utah.

Den 9. Maj 1947 rejste Frants Peter Stenberg Hansen, Gerda Sevilla Hansen, Finn Stenberg Hansen, John Stenberg Hansen, alle til Salt Lake City, Utah.

EMIGRERET FRA SILKEBORG:

Den 8. Maj 1946 rejste Engla Hess Thomsen til Waughu, Montana.

EMIGRERET FRA VIBORG:

Den 22. Okt. 1946 rejste Jes Peter Jessen, Anna Strseletz Jessen begge til Salt Lake City.

EMIGRERET FRA AARHUS:

Den 9. Dec. 1946 rejste Peter Thomas Præstmann Olsen, Nelly Præstmann Olsen, Hans Jørgen Præstmann Olsen, Amy Præstmann Olsen, Bjarne Præstmann Olsen, alle til Ephraim, Utah.

Den 11. April 1947 rejste Thorvald Julius Jensen, Edith Ane Marie Jensen, Irma Hauberg Jensen, Kurt Hauberg Jensen, Ruth Hauberg Jensen, Ole Hauberg Jensen, alle til Salt Lake City, Utah.

EMIGRERET FRA ESBJERG:

Den 2. Marts 1947 rejste Niels Peter Olsen, Dagny Olsen, begge til Salt Lake City, Utah.

Den 25. April 1947 rejste Arly Hess Pedersen, Ruth Pedersen, Thora Hess Pedersen, William Pedersen, alle til Salt Lake City, Utah.

EMIGRERET FRA ODENSE:

Den 2. April 1947 rejste Thomas Anthon Thomsen, Karen Gudrun Thomsen, Chris. Tønnes Thomsen, Anni Grethe Thomsen, alle til Salt Lake City, Utah.

Den 11. April 1947 rejste Hans Peter Jørgensen, Anna Kristine Margrethe Jørgensen, Eleonora Jørgensen, Heber Hans Jørgensen, alle til Salt Lake City, Utah.

»Syng dig glad«.

Føler Du Dig træt af Dagens Slid og Møje, saa syng, syng bort alt Du har maattet døje..

Føler Du af Sorg en Trang at græde, saa syng, syng til Du atter føler Glæde. *Arlin.*

Fra Missionsmarken

ORDINATIONER:

KØBENHAVN: *Den 18. Aug. 1947* blev Frithiof Osvald Clausen ordineret til Ældste af Missionspræsident Alma L. Petersen. Aage Kermit Larsen blev ordineret til Lærer af Ældste Julius Andersen.

VELSIGNELSER:

KØBENHAVN: *Den 27. Juli 1947* blev Alfred Ingeman Hansen og Dagny Hansens lille Søn, født den 7. Juli 1947, velsignet af Ældste Alving Andersen og givet Navnet Jens Ingemann Hansen. Samtidig vil vi gerne rette følgende fra Juni Nummeret, hvori der stod, at Peder og Karen Margrethe Andersens lille Datter, født den 5. April 1947, blev velsignet den 2. Juni og givet Navnet Norma Koch Andersen. Det var imidlertid en lille Søn, der fik Navnet Norman Koch Andersen.

DØDSFALD:

AARHUS: *Den 10. August 1947* afgik Ældste Johannes Sørensen ved Døden. Broder Johannes Sørensen blev 87 Aar gammel. Ære være hans Minde.

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
Ansvarshavende Redaktør: Alma L. Petersen, Priorvej 12, København F.

Klostertrykkeriet, København.